

- 2) Czy art. 1 [ust. 1 akapit pierwszy lit. b)] i art. 6 dyrektywy 98/59/WE w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do zwolnień grupowych, w świetle motywów 2 i 6 preambuły tej dyrektywy, należy interpretować w ten sposób, że w opisanym powyżej przypadku pracodawca jest zobowiązany do poinformowania wszystkich pracowników objętych procedurą zwolnienia grupowego i przeprowadzenia z nimi konsultacji?

(¹) Dyrektywa Rady 98/59/WE w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do zwolnień grupowych (Dz.U. L 225, s. 16).

Skarga wniesiona w dniu 29 lipca 2022 r. – Komisja Europejska/Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-516/22)

(2022/C 398/18)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Armati, P.-J. Loewenthal, T. Maxian Rusche, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że zezwalając na wykonanie orzeczenia arbitrażowego wydanego w sprawie ICSID nr ARB/05/20, Zjednoczone Królestwo uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim:
 - na podstawie art. 4 ust. 3 TUE w związku z art. 127 ust. 1 Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (¹) (zwanej dalej „umową o wystąpieniu”), ponieważ rozstrzygnęło w przedmiocie wykładni art. 351 ust. 1 TFUE i jego stosowania do wykonania orzeczenia arbitrażowego, podczas gdy ta sama kwestia została rozstrzygnięta w obowiązujących decyzjach Komisji i oczekiwała na wydanie orzeczenia przed sądami Unii;
 - na podstawie art. 351 ust. 1 TFUE w związku z art. 127 ust. 1 umowy o wystąpieniu, ponieważ dokonało błędnej wykładni i błędnie zastosowało sformułowania „praw [...] jedn[ego] lub większ[ej] liczb[y] państw trzecich” i „[p] ostanowienia traktatów [...] naruszają”;
 - na podstawie art. 267 akapit pierwszy lit. a) i b) oraz art. 267 akapit trzeci TFUE w związku z art. 127 ust. 1 umowy o wystąpieniu, ponieważ nie skierowało do Trybunału pytania w przedmiocie ważności decyzji Komisji z dnia 26 maja 2014 r. zabraniającej Rumunii wykonania orzeczenia arbitrażowego (zwanej dalej „nakazem zawieszenia z 2014 r.”) oraz decyzji Komisji z dnia 1 października 2014 r. o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego w sprawie wykonania przez Rumunię orzeczenia arbitrażowego (²) (zwanej dalej „decyzją o wszczęciu postępowania z 2014 r.”) i nie zwróciło się do Trybunału, jako sąd krajowy orzekający w ostatniej instancji, z pytaniem prejudycjalnym o wykładnię prawa Unii, które nie stanowiło ani *acte clair*, ani *acte éclairé*;
 - na podstawie art. 108 ust. 3 TFUE w związku z art. 127 ust. 1 umowy o wystąpieniu, ponieważ nakazało Rumunii naruszenie jej zobowiązań wynikających z nakazu zawieszenia z 2014 r. i decyzji o wszczęciu postępowania z 2014 r.;
 - obciążenie Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W wyroku z dnia 19 lutego 2020 r. Micula/Rumunia, Supreme Court of the United Kingdom (sąd najwyższy Zjednoczonego Królestwa) nakazał wykonanie orzeczenia arbitrażowego z 2013 r. wydanego przeciwko Rumunii na rzecz niektórych szwedzkich inwestorów w związku z naruszeniem przez Rumunię dwustronnej umowy inwestycyjnej zawartej w 2003 r. między Szwecją a Rumunią.

Komisja stwierdziła wcześniej, że wykonanie orzeczenia arbitrażowego stanowi przyznanie przez Rumunię bezprawnej i niezgodnej z rynkiem wewnętrznym pomocy państwa na rzecz tych inwestorów. Trybunał stwierdził od tego czasu, że owo orzeczenie narusza podstawowe normy i zasady prawa Unii, w szczególności art. 267 i 344 TFUE, ogólne zasady autonomii i wzajemnego zaufania, a także funkcjonowanie instytucji Unii zgodnie z ramami konstytucyjnymi Unii.

Opierając się na art. 351 ust. 1 TFUE, Supreme Court stwierdził, że orzeczenie arbitrażowe powinno zostać wykonane w Zjednoczonym Królestwie, mimo że jego wykonanie jest sprzeczne z prawem Unii. Postępując w ten sposób, Zjednoczone Królestwo naruszyło art. 4 ust. 3 TUE oraz art. 108 ust. 3, art. 267 ust. 1 lit. a) i b) oraz art. 267 ust. 3, a także art. 351 ust. 1 TFUE w związku z art. 127 ust. 1 umowy o wystąpieniu.

⁽¹⁾ Dz.U. 2020, L 29, s. 7.

⁽²⁾ Pomoc państwa – Rumunia – Pomoc państwa SA.38517 (2014/C) (ex 2014/NN) – Wykonanie orzeczenia arbitrażowego Micula przeciwko Rumunii z dnia 11 grudnia 2013 r. – Zaproszenie do zgłaszania uwag zgodnie z art. 108 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2014, C 393, s. 27).

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 18 maja 2022 r. w sprawie T-479/20, Eurobolt i in./Komisja, wniesione w dniu 2 sierpnia 2022 r. przez Eurobolt BV, Fabory Nederland BV, ASF Fischer BV

(Sprawa C-517/22 P)

(2022/C 398/19)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Eurobolt BV, Fabory Nederland BV, ASF Fischer BV (przedstawiciele: B. Natens i A. Willems, advocaten)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Stafa Group BV

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszący odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- uwzględnienie skargi wniesionej w pierwszej instancji i stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2020/611 z dnia 30 kwietnia 2020 r. nakładającego ponownie ostateczne cło antydumpingowe nałożone rozporządzeniem Rady (WE) nr 91/2009 na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali wysyłanych z Malezji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Malezji⁽¹⁾ (zwanego dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”), w zakresie, w jakim dotyczy ono wnoszących odwołanie; oraz
- obciążenie Komisji kosztami wnoszących odwołanie i jej własnymi kosztami, poniesionymi w postępowaniach przed Sądem i przed Trybunałem Sprawiedliwości, oraz obciążenie wszystkich pozostałych stron postępowania odwoławczego ich własnymi kosztami;

lub, tytułem żądania ewentualnego, o:

- przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania; oraz
- pozostawienie rozstrzygnięcia o kosztach postępowań przed Sądem i przed Trybunałem Sprawiedliwości do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Sąd oraz obciążenie wszystkich pozostałych stron postępowania ich własnymi kosztami.